

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ ἐορτή τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος ἐωρτάσθη τὴν Κυριακὴν, 20^{ῆν} Μαΐου/2^{ον} Ἰουνίου 2013, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, εἰς τὸ Προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ.

Ὡς γνωστόν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν Καινὴν (Ἰωάν, 4,1-38), τὸ Φρέαρ τοῦτο ἠνοίχθη εἰς τὴν Σαμάρειαν γῆν ἀναμέσον τῶν ὁρέων Γεβάλ καὶ Γορεζίν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ.

Εἰς τοῦτο τὸ φρέαρ συνήνητησεν, ἡ ἐκ τῆς κώμης Συχάρ ἐλθοῦσα Σαμαρεῖτις γυνὴ ἵνα ἀντλήσῃ ὕδωρ, τὸν Κύριον, ὁ Ὅποιος καὶ ἀλιευτικῶς ἐμύησεν αὐτὴν εἰς τὸ Πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἥλλαξε τὴν ζωὴν αὐτῆς, τόσο ὥστε ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας νὰ ἔλθῃ εἰς ἀγιότητα καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μαρτύριον. Ἐορτάζομεν δὲ τὴν μνήμην ταύτης εἰς τὸν κύκλον τῶν κινητῶν ἐορτῶν τὴν Δ΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἐκάστου ἔτους.

Εἰς τὸ Προσκύνημα τοῦτον, εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἀγιοταφίτης Φιλούμενος καὶ τὸ ὁποῖον ἐπαξίως ἀνέδειξε ἀπὸ τινων ἐτῶν ὁ ἡγούμενος αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος διὰ τῆς ἀνεγέρσεως μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ, κοσμοῦντος ὅλην τὴν πόλιν τῆς Νεαπόλεως ἐτέλεσε θ. Λειτουργίαν κατὰ τὴν ἄνω ρηθεῖσαν ἡμέραν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ Ἱερέων Πρεσβυτέρων ἐφημερίων τῶν ὁμόρων κωμῶν τῆς Νεαπόλεως, ὡς τῶν Ραφιδίων, Τουμπάς καὶ Ζαμπάπδε καὶ συμπροσευχομένων τῶν ἐλθόντων πιστῶν εἰς Νεάπολιν ἐκ τῶν ὁμόρων κωμῶν αὐτῆς.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς πάντας ἑλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ὑδωρ ὑπάρχεις ζωῆς ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρεῖτις. Πότισον οὖν με λόγε διψῶσαν πάντοτε, Σοῦ τὴν Θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῶ, ἀλλὰ κηρύττω Σου τὰ μεγαλεῖα», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

εὐσεβεῖς Χριστιανοί.

Σήμερον, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζει τὴν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἐορτὴν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ ἔνθα καὶ τὸ φρέαρ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ.

Ὁ τόπος οὗτος ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι δέν εἶναι τόπος μόνον ἱστορικός καὶ ἱερός, ἀλλὰ καὶ τόπος εὐαγγελιζόμενος τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ μαρτυρίαν, ὅτι Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν, (Ἰωάν. 4,24). Ἐπί πλέον δέ τό ὑπεράνω καί ἐπί τοῦ φυσικοῦ φρέατος τοῦ Ἰακώβ κατασκευασθέν πνευματικόν φρέαρ, δηλονότι τό ἅγιον θυσιαστήριον τοῦ περικαλλεστάτου τούτου Ναοῦ πρός τιμήν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς δηλαδή τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός ἐπιβεβαιώνει τούς Κυριακοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ πρός τήν Σαμαρείτιδα καί πρός πάντα ἄνθρωπον διψῶντα τήν σῶζουσαν ἀλήθειαν ὅτι «πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν. ὅς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4, 13-14) (Καί ἀναλυτικώτερον, ἐκεῖνος ὅμως πού θά πίη ἀπό τό νερό τό ὁποῖον θά τοῦ δώσω, θά μεταβληθῇ μέσα του εἰς πηγὴν νεροῦ πού δέν θά στηρεύῃ, ἀλλά θά ἀναβλύζῃ καί θά πηδᾷ καί θά τρέχῃ πάντοτε διὰ νά τοῦ παρέχῃ ζωὴν αἰώνιον).

Τό ὕδωρ τό παρέχον ζωὴν αἰώνιον ἐζήτησε καί ἔπινε ἀπό τόν Χριστόν ἡ Σαμαρεῖτις, ἡ ὁποία ἀνεδείχθη μάρτυς καί ἰσαπόστολος τοῦ εὐαγγελίου τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καί ἀληθείας. «Πότισον οὖν με, Λόγε Χριστέ, διψῶσαν πάντοτε σοῦ τήν θείαν Χάριν, ὅπου μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῷ, ἀλλά κηρύττω σου τά μεγαλεῖα», ἀναφωνεῖ ἡ Σαμαρεῖτις διὰ στόματος τοῦ μελωδοῦ.

Ὦντως ἀγαπητοί μου, ἡ Σαμαρεῖτις ἔζη εἰς κατάστασιν ἀγνωσίας. Καί τοῦτο διότι ἡ πίστις εἰς τόν Θεόν τῶν Πατέρων καί τῶν συμπατριωτῶν αὐτῆς ἦτο «ἐν αὐχμῷ», δηλαδή ξηρά ἄνευ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐστερεῖτο μέ ἄλλα λόγια τοῦ ἄρτου καί τῆς πόσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος: «ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον καί ἐγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ἡ γάρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρωσίς καί τό αἶμά μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἐν ἐμοί μένει, κἀγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,54-56).

Ἰδοὺ τί λέγει ὑμνολογικῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Οἱ τόν ἄρτον ἐσθίοντες τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου καί τό αἶμα λαμβάνοντες τῆς πλευρᾶς τοῦ Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος πολιτευσόμεθα ζῶντες τῇ χάριτι».

Ἡ Σαμαρεῖτις γυνή, «ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν», (Ἰακ. 5,17) κατὰ τήν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ Κυριακοὶ λόγοι: «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν αὐτόν», (Ἰωάν. 4,24) ἀπευθύνονται εἰς ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως καί εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν. «Ἐγώ», λέγει ὁ Χριστός κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου, «εἰμί τό Α καί τό Ω, ἡ ἀρχὴ καί τό τέλος. Ἐγώ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν», (Ἀποκ. 21,5). Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός μέ ἄλλα λόγια εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος καί εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Εάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος», (Ἰωάν. 7,37-38).

Ἡ Σαμαρεῖτις γυνή, ἡ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ Φωτεινὴ κατονομασθεῖσα, ἥτις καί τόν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Νέρωνος ἀνεδήσατο, μετὰ τῶν ἐπτὰ ταύτης υἱῶν, ὡς ἀναφέρει ὁ Συναξαριστὴς αὐτῆς, ἐγένετο κοινωνός τοῦ νικοποιοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ δηλονότι τοῦ θανάτου τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, μᾶς ἐγκαινιάζει ἕνα καινόν

(καινούργιον) τρόπον ζωῆς. Καί τοῦτο διότι εἰσάγει εἰς τόν παρέρχόμενον τοῦτον κόσμον τήν «ἄλλην βιοτήν», ὡς λέγει ὁ μελωδός: «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιωτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν».

Ἡ ἐόρτιος πανήγυρις τῆς μνήμης τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος κατά τήν πασχάλιον ταύτην περίοδον ἀποτελεῖ τρανήν βεβαίωσιν τῆς δυνάμεως τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Κύριος καί θεός ἡμῶν ὁ Χριστός, «ἀληθῶς ἀνέστη». Καί εἶναι γεγονός ἀναντίρρητον ὅτι ὅπως ἡμεῖς οἱ βαπτισθέντες καί φέροντες τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαμβάνομεν τήν βεβαίωσιν τῆς δυνάμεως τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπό τούς συμμάρτυρας τοῦς αἵματος τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ, κατά τόν ἴδιον τρόπον οἱ συνάνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας ἀναμένουν ἀπό ἡμᾶς, ἐννοεῖται τούς Χριστιανούς, νά τούς βεβαιώσωμεν διά τήν ἀλήθειαν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως ὅχι μόνον μέ ἀπλᾶ λόγια, ἀλλά μέ τόν αὐθεντικόν τρόπον τῆς ἐν Χριστῷ ἀναστάντι ζωῆς μας.

Ἡ Ἁγία Φωτεινή ἡ Σαμαρεῖτις μάς καλεῖ σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διά τοῦ μελωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας λέγουσα: «Δεῦτε ἴδετε Χριστόν καρδιογνώστην, ὅς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τό μέγα αὐτοῦ ἔλεος». Χριστός ἀνέστη.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἡ λιτανεία τρίς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Μετά τήν λιτανείαν ὁ κτίτωρ καί ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος παρέθεσεν εἰς τόν Μακαριώτατον, τήν Συνοδείαν Αὐτοῦ καί πολύν λαόν ἐόρτιον τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder